

ประมวลภาพ กิจกรรมหลัก ของ อาจารย์เทียนเด็ก ชินแซ

อาตมาในนามของเทียนเด็ก ชินแซ อาตมาเป็นพุทธสาวกผู้หนึ่งที่ได้ปฏิบัติธรรมตามคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และถ้ามีเวลาเหลือบ้างก็จะออกตระเวนตามสถาบันการศึกษาตั้งแต่โรงเรียนประถมศึกษาบ้าง มัธยมศึกษาบ้าง และในบางครั้งก็ในระดับอุดมศึกษาบ้าง ในหลายจังหวัดเพื่อขอเวลาเข้าสอนนักเรียนนักศึกษาในส่วนของพุทธศาสนาและการครองตนในฐานะพุทธมามกะ ในส่วนตัวแล้วนั้นอาตมามีความชอบในการเก็บข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบในยามว่างหลังปฏิบัติธรรมและกิจสงฆ์ เพื่อหาข้อมูลและแนวการสอนในโอกาสต่อไป ในส่วนนี้เองจึงเป็นโอกาสของอาตมาที่ได้เก็บข้อมูลของผู้คนไว้เป็นจำนวนมาก (ซึ่งในภายหลังจึงได้นำมาใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์และศึกษาการอ่านดวงซึ่งก่อประโยชน์อีกมากมาย)

ในโอกาสต่อมาอาตมาได้มีโอกาสศึกษาการอ่านดวงจีนและฮวงจุ้ยในสาขาป๋ายอี้ อย่างจริงจัง โดยได้ฝากตน เป็นศิษย์ของอาจารย์สินศักดิ์ วิศิษฐ์สกุล จนได้รับความรู้พื้นฐานมาระดับดี และได้ศึกษาเพิ่มเติมจากตำราโบราณที่หลายคนคิดว่าได้สูญหายไปแล้วรวมทั้งปรึกษาผู้มีประสบการณ์อีกหลายๆ ท่านจนความรู้ที่ได้มาสามารถตอบปัญหาในการอ่านดวงจีนและฮวงจุ้ยเพิ่มขึ้นอีกมากมาย ที่แต่เดิมไม่สามารถตอบปัญหาในการอ่านดวงบางประการได้

ในเจตนาเดิมที่อาตมาได้สร้างหนังสือสอนการอ่านดวงจีนเล่ม 1 และมาเพิ่มเติมในส่วนของฮวงจุ้ยในเล่ม 2 นั้น เพื่อใช้เป็นคู่มือในการเรียน ในการอ่านดวงจีนและฮวงจุ้ย และอาตมามุ่งหวังว่าจะเป็นส่วนช่วยอนุรักษ์ศาสตร์และศิลป์แห่งการอ่านดวงจีนไว้ให้เป็นมรดกของชนรุ่นหลังสืบนานเท่านาน

ด้วยรักและจริงใจ

เทียนเด็ก ชินแซ

แม่นั้นมีบุญคุณอันใหญ่หลวง
แม่เฝ้าหวงหวงลูกแต่หลังลูกยังนอนเปล
แม่เราเฝ้าโอละเห่...กล่อมลูกนอนนอนเปล
ไม่เคยหันเหไปจนไกล

แต่เล็กจนโตโอ้...แม่ถนอม
แม่ผ่ายผอมยอมเกิดแต่รักลูกปักดวงใจ...
เติบโตโอ้เล็กจนใหญ่
นี่แหละหนาอะไรมิใช่ไฉนาเพราะค่าน้ำนม

ครวญคิดพิงใจให้ดี

ค่าน้ำนมแม่นี้จะมีอะไรเหมาะสม

โอ้วแม่จ๋า...ลูกคิดถึงค่าน้ำนม

เลือดในอกผสมกลั่นเป็นน้ำนมให้ลูกดื่มกิน

ค่าน้ำนมครวญชวนให้ลูกฝัง

แต่เมื่อหลังเปรียบดั่งผืนฟ้าหนวกกว่าแผ่นดิน

บวชเรียนพรากเพียรจนสิ้น

หยดหนึ่งน้ำนมกินทดแทนไม่สิ้นพระคุณแม่เอ๋ย...

แม่...แม่...แม่พลัดอยู่ด้วยกมลหายสถาน

แม่เป็นได้หลายสิ่งหลายอย่างพระพรหมเป็นร่มไทร

เป็นผู้ให้กำเนิดผู้ที่ถูกทิ้งอาลัย

เป็นผู้ให้ความรักผู้จะไม่หายใจมือ

ลูกเจ็บไข้แม่รีบให้การรักษาเร่งเรียนหนังสือ

ลูกต้องการผู้บ่มเพาะดีหรือแม่ยินดี

ลูกคนใดครูที่เคารพแล้ววันสิ้นราศรี

ลูกด่าแม่แต่ลูกไม่ลืมแม่ข้ามน้ำดาวิน

น้ำตาแม่รินไหลตามมือลูกลายเมื่อลูกหมิ่น

น้ำตาแม่หลังร้องไห้จนลูกดีเพลเนรคุณ

ยามเราเหนื่อยยากตรากตรำมาพอสถถึงบ้านเจอหน้าแม่ก็ชื่นใจหายเหนื่อยเพราะแม่จะบอกว่ากลับมาแล้วหรือลูก...เหนื่อยไหม..ไปอาบน้ำแล้วค่อยมาทานข้าววันลูกนะ..เ

ทำนั่น ความเหนื่อยยากก็หายเป็นปลิดทิ้ง เห็นหน้าแม่ความทุกข์เศร้าก็หาย ยามใดมีความทุกข์มากแก็ไม่หาย เอนลงข้างกายของแม่เอาหัวหนุนตักแม่

บอกแม่จำลูกลูมอย่างนี้...ลูกผิอย่างนี้...ถ้าเป็นคนอื่นก็จะด่าประณามแต่แม่จะค่อยๆเอามือลูบที่ศีรษะอย่างแผ่วเบาแล้วบอกว่า

ลูกเอ๋ย...แม่นั้นใครจะว่าเจ้าชั่วแต่แม่ว่าลูกของแม่คืออยู่เสมอ ลูกเอ๋ย...ถึงแม้คนทั้งโลกจะประณามว่าลูกของแม่ชั่วแต่แม่ไม่ว่าลูกของแม่ชั่วหรือ เจ้าเป็นเลือด เป็นเนื้อ

เป็นชีวิตและดวงใจของแม่ลูกไม่ต้องเป็นห่วงตราบใดที่แม่ยังอยู่แม่นั้นแหละจะเช็ดน้ำตาให้กับเจ้า ทุกข์ใดที่เจ้ามีอยู่แม่จะช่วยเจ้าตลอดเวลาลูกรัก...

ท่านทั้งหลาย...เสียงนี้เป็นเสียงที่แม่เคยกล่าวไว้ตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่...แต่บัดนี้หากว่าแม่เสียชีวิตไปแล้วยามที่เรามีความทุกข์มากจะไปนอนที่ตักใครหนอ...จึงมีแต่คว

ามว่าง มองดูทีวีเพียงของแม่เห็นแต่ที่นอนที่ว่างเปล่า เพียงมองเห็นหมอน เห็นผ้าห่ม เห็นรองเท้าเห็นไม้ค้ำยันของแม่เท่านั้น บัดนี้เราจะไม่ได้พบแม่อีกแล้ว

ยามใดเราเข้าไปในห้องทุกครั้ง มองเห็นภาพคุณแม่นอนอยู่บนเตียงและแม่ยังบอกว่าเพิ่งกลับหรือลูก

แต่บัดนี้คุณแม่ตายแล้วยามที่เราเผลอเข้าไปในห้องนั้นมีแต่เตียงเปล่าๆ เสียงที่ท่านเคยบอกว่ากลับแล้วหรือลูก...ไม่มี มันจึงมีแต่ความเงียบ มีแต่ความสงัด

ท่านที่รักเราไม่มีแม่อีกแล้ว

เขียนโดย เทียนเต็ก จินแส

วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:52 น.

เมื่อก่อนเห็นรองเท้าของแม่มักนึกว่าแม่มีอยู่ บัดนี้รองเท้าของแม้อยู่อยู่ที่เก่า แต่พอเข้าบ้านแม่จำ...แม่อุ๊ยไหน แม้ยามลูกอยู่ไกลอุตสาห์เข้าไปกราบพระ
กราบรูปของแม่ที่ข้างโต๊ะบูชาแล้วพรรณากับรูปของแม่ แต่ทว่าแม่ไม่พูดกับลูกเลย... แม่อุ๊ยไหนนะแม่...

รักใดแน่วรักแท้เท่าแม่รัก	ผูกสมักรักมั่นไม่หวั่นไหว
ห่วงใดเล่าเท่าห่วงดังดวงใจ	ที่แม่ให้กับลูกอยู่ทุกครา
ยามลูกขึ้นแม่ชมตรมหลายเท่า	ยามลูกเศร้าแม่ไคร้กวิโยคกว่า
ยามลูกหายแม่ห่วงดังดวงตา	ยามลูกมาแม่หมดจดห่วงใย
ยามมีกิจหวังให้เจ้าเฝ้ารับใช้	ยามป่วยไข้หวังให้เจ้าเฝ้ารักษา
เมื่อถึงคราวตายวายชีวา	หวังให้เจ้าเฝ้าปิดตาเวลาตาย

ท่านทั้งหลายหากว่าท่านรักแม่จริงอย่าทอดทิ้งให้ท่านอยู่คนเดียวอย่างว่าเหว
อย่าให้เหมือนกับลูกเศรษฐีบางคนยามเมื่อแมยังมีชีวิตอยู่กลับทอดทิ้งแม่ให้อยู่คนเดียวอย่างว่าเหวเดียวตาย ครั้นพอแม่ตายลงกลับรับนำศพของแม่ใส่ไว้ในโลงทอง
นิมนต์พระมาสวด 7 วัน 7 คืนนึกหรือว่าแม่จะได้ไปสวรรค์ จัฒมหรสพอย่างใหญ่โตเพื่อต้องการให้ผู้อื่นนึกว่าเขาเป็นลูกกตัญญู

แต่แล้วแม่ได้อะไรบ้าง แม่ได้น้ำแกวเดียวที่ลูกนำไปวางไว้ที่หน้าโลงศพ ได้ผลไม้สักสองสามลูก ข้าวอีกหนึ่งถ้วย แล้วยังมีหน้าไปเคาะที่ข้างโลง
แม่จำ...ท่านช้วนนะแม่นะ แม่จำฟังพระสวดนะแม่ ทั้งที่ยามที่แมยังมีชีวิตอยู่แม่จะพูดกับลูกเสมอว่าลูกเหนื่อยไหม...ลูกหิวไหมลูก แม่เหลือเงินแค่นี้พอใช้ไหมลูก...
จะมีลูกสักกี่คนที่เคยพูดกับแม่อย่างนี้ว่าแม่จำแม่เหนื่อยไหม แม่หิวไหม...แม่ต้องการอะไรลูกจะหาให้แม่ทุกอย่าง

เจริญพร

ข่าวดี

หากท่านใดประสงค์ที่จะรับแผ่นซีดีบรรยายธรรมพระคุณพ่อที่ทางโรงเรียนได้บันทึกไว้ จะได้เห็นบรรยากาศขณะบรรยายได้เป็นอย่างดี มาขอรับได้ที่วัดในเวลาราชการ
ฟรี ไม่มีข้อแม้ใดทั้งสิ้น และที่สำคัญซีดีการบรรยายของอาตมาไม่สงวนลิขสิทธิ์

เจริญพร

เขียนโดย เทียนเด็ก จีนแส

วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:52 น.

แม่ คือพ่อพระผู้ประเสริฐ

ลูกขยันเป็นราศี

แม่สอนดีให้รักดี

สร้างฝันให้งดงาม

เปรี๊ยะร่มโพธิ์ในลูก

ให้รู้รัก ครอบครองสาม

ให้คิดดีดีพูดดีตาม

ให้พบความสุขตลอดธรรม

อันจกเกิดปลายเท้า

พ่อแม่รักจนรักไว้

ป้องกันไม่ให้ไกล

ท่านพ่อผู้เลี้ยงเดี่ยว

ไม่กตัญญูต่อพ่อแม่ไม่เกิดคุณ

ไม่เลี้ยงดูพ่อแม่ทำใครไม่ยั่งยืน

อกเขา

เป็นสะเก็ด

ท่านรักลูก

สะเก็ดดี

และอกเรา

เห็นใจแท้

เผื่อปลุกฝัง

แม่สามี

ให้เข้าใจ

แม่สามี

จนวันนี้

สิแม่ตัว

กตัญญู

ขจัดภัย

ให้อุดม

ยั่งยืนนาน

ปลุกถ้อยยอมไปถ้อยยอมได้งา

ลูกกตัญญู ย่อมได้ลูกกตัญญู

การกระทำจะเป็นตัวอย่างของลูกหลานสืบไป

จะช่วยเหลือ

ให้อายุ

สมบูรณ์สุข

ปัญญาเพื่อ

ให้รวยได้

อยู่ยงมั่น

ถึงลูกหลาน

รุ่งเรืองจริง

แม่

“แม่” เมื่อหวังตั้งใจจะได้ลูก

คอยถามทุกข์ ฤดู ปี ได้ดีพอ

จิตพ้นผูกเทพเจ้าเผ้าอ่อนขอ

หวังได้ก่อเกิดลูกถูกทุกข์ยาม

เขียนโดย เทียนเด็ก ชินแส

วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:52 น.

ครั้นจะดูเอบอามแม่ซาบซ่าน
“แม่” แพ้ท้องครองทุกข์โรคคุกคาม
“แม่” อุ้มครรภ์วันแล้วก็วันเล่า
พอลูกคลอดปลอดภัยสบาย
ยามทารกตกใจร้องไห้จ้า
ให้ดื่มนมสนนาม แม่แสนดี
คราวลมแรงแสงแดดแผดเผากล้า
“แม่” เท่านั้นหวั่นระวังไม่ห่างไกล
มือทั้งสองของแม่เฝ้าแต่อุ้ม
อกของแม่แอ้งลงเคียงกาย
ยามนอนแม่เทกลมด้วยคำหวาน
ยามจะกินแม่คอยป้อนสอนให้กลืน
ยามจะเล่นแม่ก็เป็นเหมือนดังเพื่อน
เมื่อยามร้องทาก็ปลอบให้ชอบที่
พระคุณแม่นั้นยังมีอีกมาก
หมั่นดูแลตอบแทนท่านทวิคุณ
“ดูแลพ่อแม่ก่อนแก่เฒ่า

สมมุฐานครรภักดิ์ตั้งสอถาม
แต่ใจงามเพราะความรักภักถุน้อย
กำหนดเก่าเดือนกว่าน้าทอดย
แม่จึงพลอยเริ่มต้นเป็นชนนี้
“แม่” จะมากอยกล่อมหอมเกศี
ผู้ปราณีปลอบขวัญให้มันใจ
เด็กจะรู้เพียงสาก็หาไม่
จึงเรียกได้ไม่ลำเอียงผู้เลี้ยงดู
ประคองคุ้มเคียงอยู่มีรู้หาย
ให้ลูกหายจากหนาวครวคำคืน
กล่าวประสานกล่อมเกลี้ยงสำเนียงขึ้น
ลูกสดชื่นนั้นอิมเอมเปราชีวี
สนุกเหมือนเพื่อนสนุกเป็นสุขชี
เมื่อยามดีท่านก็เสริมให้เพิ่มพูน
ใครขอฝากเตือนใจไว้มิสูญ
เกื้อกูลตราบสันตบัสบารังลง
ดีกว่าเฝ้าทำบุญให้เมื่อวายุขนม”

แม่จำ

ตอนฉันยังเด็กเล็กนัก
ความสุขทุกอย่างถึงพร้อม
เติบโตใหญ่แกร่งกล้าเด็ดเดี่ยว
แม่ลูกแข็งแรงเพียงใด
พราสอนลูกรักสม้าเสมอ
ผสานแทรกทุกขรอนตรอมตรม
อยากให้ลูกได้ตระหนักใจคน
แต่หากลูกทุกขรอนใจกาย
“แม่จำเรรู้ไหมว่า
สำคัญยิ่งกว่าที่เป็น
แม่ทนเพื่อลูกได้เสมอ
แม่มึงแม่กล้าเผชิญชน
วันนี้ขอตะโกนกองฟ้า
รักแท้ในใจไม่เลื่อนราง
พรุ่งนี้แม่ลูกระทมโศก
แม่วงใจนี้ไร้ใครรัก

แม่รักกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงถนอม
แม่อ้อมรั้วรักรอบใจ
แม่เทียวป้อนรักไว้ให้
แม่ไม่ไวใจสังคม
แม่เจอมาแล้วความสุขสม
แม่ชมชื่นใจเกินบรรยาย
แม่ทนมองได้แม่ใจสลาย
แม่ตายทั้งที่กายยังเป็น
แม่เป็นยิ่งกว่าที่เห็น
แม่เร้นซ่อนทุกข์ในเรือนตน”
แม่เจอแม่พบความสับสน
แม่ไม่จนแม่ปัญญาช่วยนำทาง
แม่จำลูกรักแม่ไม่สร้าง
แม่สร้างให้ลูกผูกใจรัก
โลกทั้งโลกจะได้ตระหนัก
ขอเพียงรักแม่นั้นตราบวันตาย

เขียนโดย เทียนเด็ก จีนแส

วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:52 น.

พระคุณแม่

เก็บมะลิใส่พานพูนพูนเหนือเศียร
พระคุณแม่มากล้นพูนอนันต์
ให้กษิรธาราเลือดในอก
ลูกร่องไหม้แม่ปลอบลูกขอบคุณ
อันความรักของใครที่ว่าแน่
รักของแม่ช่างบริสุทธิ์ไม่หลอกลวง

พร้อมรูปเทียนกราบแด่แม่ของฉัน
ยากจะสรรค์สิ่งใดทดแทนคุณ
คอยบอปปกลูกน้อยให้ตักหนูน
อกแม่อุ่นให้ลูกซบยามโศกทรวง
ยอมพ่ายแพ้แม่รักลูกแสนใหญ่หลวง
ชนทั้งปวงควรรู้ค่ามารดาเรา

พระคุณพ่อ

เก็บดอกพุทธรักษาบูชาพ่อ
ไม่มีพ่อลูกคงไร้ซึ่งชีวิต
พ่อให้ชีวิตผลิดผลเป็นคนดี
เป็นพ่อพิมพ์ที่ยิ่งใหญ่ในจักรวาล

พระผู้ก่อกำเนิดเกิดกายฉัน
พระคุณนั้นยิ่งใหญ่หาใดปาน
ให้ลูกมีการศึกษาเป็นพื้นฐาน
ขอกราบกรานด้วยเกล้าแทบเท้าบิดร

น้ำตาพ่อแม่

พ่อแบกไถ
ลูกคิดสร้าง
แมร์ดฝัก
ลูกไปจอง
พ่อถากฟัน
ลูกสบาย
แม่งินข้าว
ลูกสุขสันต์
มือพ่อแตก
ลูกเที่ยวบาร์
แม่มุงผ้า
ลูกสุดหล่อ
พ่อตัวดำ
ลูกมัวยุ่ง
แมร์บ้าง

ไปนา
ความชั่ว
ตักน้ำ
ตัวหนั
ดินนา
อับบูหรี
กับเกลือ
ข้าวมันไก่
บอบข้า
เต็นรำ
ผืนหนึ่ง
นุ่งมอสร
หลังคู้
เรื่องผู้หญิง
ตามล่าเค็ญ

แต่ฟ้าสูง
ให้มัวหมอง
ในลำคลอง
แต่ยังวัย
จนฟ้าสาย
มีความฝัน
เมื่อเที่ยงวัน
ใจใหญ่พอ
ปล้ำถางป่า
ข้าใจหนอ
ซึ่งมอขอ
ยอดไปเลย
อยู่กลางทุ่ง
ไม่นิ่งเฉย
ไม่เว้นเลย

เขียนโดย เทียนเด็ก ชินแส

วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:52 น.

ลูกไม่เคย	ตั้งใจ	ในการเรียน
พอร้องไห้	เมื่อทราบข่าว	เงินตราหมด
ลูกคิดคด	ทำให้พ่อ	ก่อปวดเศียร
แม่ถ่างไร้	ไถนา	แทบอาเจียน
ลูกไม่เรียน	กลับบรีดไถ	ไร้เงินตรา

วันเกิดลูก

งานวันเกิดยิ่งใหญ่ใครคนนั้น
 หลงลายยศสรรเสริญเพลินทะนง
 อึกมุนหนึ่งซึ่งเหงน่าเศร้าแท้
 โอวันนีในวันนั้นอันตราย
 วันเกิดลูกเกือบคล้ายวันตายแม่
 กว่าอุ้มท้องกว่าจะคลอดรอดเป็นคน
 แม่เจ็บเจียนขาดใจในวันนั้น
 ได้ชีวิตเลือดเนื้อ....วิญญาณไป
 ได้ชีวิตแล้วก็เหลือระเร็นะ ส้มแม่จำ
 ส้มอ้อมอกแม่กล่อมพร้อมให้นม
 ไฉนจึงเรียนกันว่าวันเกิด
 คำอวยพรที่เขียนควรเปลี่ยนมา
 เลิกจัดงานวันเกิดกันเถิดนะ
 ร่ำลึงถึงพระคุณอบอุ่นแด
 เลิกจัดงานวันเกิดกันเถิดคะ
 ร่ำลึงถึงพระคุณอุ่นชีวา

ฉลองกันในกลุ่มผู้ลุ่มหลง
 วันเกิดส่งชีพนั้นเร่งวันตาย
 หญิงแก่แก่งังหงอยและคอยหาย
 แม่คลอดสายโลหิตแทบปลิดขันธ์
 เจ็บท้องแท่เท่าไรก็ไม่บัน
 เติบโตจนบัดนี้ นี่เพราะใคร
 กลับเป็นวันลูกฉลองผ่องใส
 ได้ทั้งความรู้การอบรม
 แม่จะ สนับสนุน
 เจ้าส้มพรหมของชีวิต...อนิจจา
 วันผู้ให้กำเนิดจะถูกกว่า
 ให้มารดาคุณเป็นสุขจึงถูกแท้
 ควรที่จะคุกเข่ากราบเท้าแม่
 อย่ามัวแต่จัดงานเบิกบานอุรา
 ควรที่จะกลับมากราบแม่จำ
 ให้มารดาคุณเป็นสุข สุขนิรันดร์

ลูกรำพึง	ถึงพระคุณ	ของคุณแม่
สำนึกแค้น	พระคุณท่าน	นั้นใหญ่หลวง
ยิ่งคิดไป	ใจยิ่งอ่อน	สะท้อนทรวง
น้ำตาร่วง	ไหลคลอ	หล่อลูกตา
ด้วยลูกนี้	มิได้คิด	เป็นนิจสิน
บางทีสิ้น	รักแม่	ไม่แลหา
บางทีลืม	หลงผู้อื่น	ขึ้นอุรา
อนิจจา	ลูกนี้คิด	ผิดจริงจริง
โอ้ผู้ใด	ใครเล่า	จะเท่าแม่
พระคุณแม่	เหนือใคร	ไปทุกสิ่ง
ลูกนึกเทียบ	เปรียบสิ่งใด	ไม่ได้จริง
ช่างใหญ่ยิ่ง	ยากแสน	จะแทนคุณ
ตั้งแต่ลูก	อยู่ในท้อง	ของคุณแม่
ท่านเฝ้าแต่	คอยประคบ	ให้อบอุ่น
จะเคลื่อนไหน	ใจท่านผูก	ปลูกการณย์
เฝ้าแต่ครุ่น	คิดจะเห็น	ไม่เว้นวัน

เขียนโดย เทียนเด็ก ชินแส

วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:52 น.

ตั้งหลายเดือน	กว่าจะเคลื่อน	จากท้องแม่
ลำบากแท้	แม่ของลูก	ทุกซั่มหันต์
เมื่อยามคลอด	ทอดชีวิต	จะปลิดปล้น
แต่พอท่าน	เห็นหน้าลูก	สุขอาลัย
ท่านรักลูก	ปลูกปลื้ม	จนลืมนึก
เหมือนใครเก็บ	เจ็บปลิด	ให้จิตใจ
เห็นหน้าลูก	ราวกับยา	รักษาใจ
ยั้มละไม	มองลูก	สุขสราญ
ท่านเลี้ยงลูก	ปลูกจิต	ไม่ผิดผัน
ด้วยใจผูก	พันรักลูก	สุดสงสาร
หลังน่านม	ให้แก่ลูก	ทุกวาระวัน
ให้ลูกนั้น	ดื่มกิน	ด้วยยินดี
แม่เคยหวง	พวงถัน	เมื่อท่านสาว
แต่ถึงคราว	มีลูก	ถูกหน้าที่
เมื่อลูกร้อง	ต้องประสงค์	จ้านมี
ท่านยินดี	ให้ลูกดื่ม	จนลืมนึก
มือทั้งสอง	ของแม่	แผ่แต่อุ้ม
ประคองคุม	เคียงอยู่	มิรู้หาย
อกของแม่	แผ่เอียง	ลงเคียงกาย
ให้ลูกหาย	หนาวยาม	ในคำคืน
ตักของแม่	แผ่ให้ลูก	ตั้งผูกพัน
ประคองคุม	ลูกนิทรา	ไม่ฝ่าฝืน
ประจวบ	ลูบลูก	ทุกวันคืน
เป็นที่ชื่น	ชูจิต	สนิทใจ
ยามจะนอน	แม่อุ้ม	ด้วยคำหวาน
กล่าวประสาน	กล่อมเสียง	สำเนียงใส
ยามจะกิน	แม่อุ้ม	วอนอาลัย
ให้ลูกได้	อ้อมเอม	เกษมทรง
ยามจะถ่าย	แม่อุ้ม	ข้อรังเกียจ
ไม่เคยเกลียด	ซังตาม	หรือห้ามหวง
เอามือกอบ	หอบทั้ง	สิ่งทั้งปวง
ใครจะล่วง	เลยท่าน	นั้นไม่มี
เมื่อยามเล่น	ท่านก็เป็น	เหมือนดังเพื่อน
สนุกเหมือน	เพื่อนสนุก	เป็นสุข
เมื่อยามร้อง	ท่านก็ปลอบ	ให้ชอบที่
เมื่อยามดี	ท่านก็เสริม	ให้เพิ่มพูน
เมื่อยามอาบ	โอบอุ้ม	เข้าคุ่มลูก
ล้างซั่ม	หมองหมาง	ให้สร้างบุญ
ทาขมิ้น	ดินสอพอง	ผ่องจำรูญ
แล้วเทิดทูน	แถมจูบ	เข้าลูกคล้า
ยามเมื่อแม่	มีธุระ	ผลจากลูก
ใจท่านผูก	กระสัน	วันยังค่ำ
พอกลับมา	หาลูก	เข้าลูกคล้า
แล้วพรอดพริ้ว	เพลินพริ้ว	อ้อมอุรา
ท่านตื่นก่อน	นอนทีหลัง	ระวังลูก
ใจท่านผูก	เพียรระวัง	ตั้งรักษา

เขียนโดย เทียนเด็ก ชินแส

วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:52 น.

ยุ่งจะกิน	ลั่นจะกัด	ก็พัดพา
บางเวลา	มิได้หลับ	ระงับเลย
เมื่อลูกไข	ใจของท่าน	สันสะท้าน
พยาบาล	ลูกจริง	ไม่นิ่งเฉย
จะหมดเปลือง	เรื่องหมอง	ไม่ท้อเลย
ข้ายังเกย	กกถนอม	ไม่ยอมไกล
เมื่อลูกป่วย	ใจท่านป่วย	ด้วยกับลูก
เฝ้าแต่ผูก	ใจหมอง	ไม่ผ่องใส
เมื่อลูกหาย	คลายคลีน	ท่านชื่นใจ
ยืมละไม	มองพักตร์	ด้วยรักแรง
อีกเสื่อผ้า	สารพัด	จัดให้ลูก
ทั้งสร้อยผูก	เพชรทอง	ดูส่องแสง
จะไปไหน	มาไหน	ใจระวาง
คอยตะแคง	หูฟัง	ระวังภัย
มีอาหาร	สิ่งใด	ใจท่านผูก
ขอให้ลูก	กินก่อน	ผอนไว้ให้
ถึงจะอด	งดบ้าง	ช่างปะไร
ขอแต่ให้	ลูกได้กิน	ก็ยินดี
ท่านปราบปราม	หามลูก	ให้ละชั่ว
เพราะท่านกลัว	ลูกจะหมอง	ไม่ผ่องศรี
ท่านแนะนำ	ทำแต่ทาง	ในข้างดี
สอนให้มี	หมดทุกอย่าง	ทางที่ควร
จะกิจอยู่	หลับนอน	ท่านสอนสั่ง
จะลูกนั่ง	เคลื่อนไหว	ไปจนถ้วน
จะพูดจา	ปราศรัย	ให้สมควร
ทุกกระบวน	แบบที่ถูก	ให้ลูกมี
ถ้าลูกจำ	ทำได้	ไปทุกอย่าง
คงเป็นทาง	ล้ำเลิศ	ประเสริฐศรี
แต่ลูกেলা	เยาว์อยู่	ไม่รู้ที่
จึงเกิดมี	ฝ่าฝืน	ขึ้นพระคุณ
สมควรแท้	ที่แม่	จะลงโทษ
ที่ลูกเอด	েলাไป	ใจสลด
เมื่อลูกผิด	จิตของแม่	แผ่การุณย์
มิได้ขุน	เคืองขับ	กลับอภัย
เมื่อลูกใหญ่	วัยถ้วน	ควรศึกษา
ท่านก็พา	ลูกรัก	ไปฝากให้
จะเสียทุน	หนุนค่า	วิชาไป
ท่านมิให้	แล้วไม่ขัด	เป็นสัจจริง
ถึงไม่มี	บางที่	ก็กู้เขา
จะหนักเบา	ยอมให้ลูก	ไปทุกสิ่ง
สู่ตราครุฑ	ทำงาน	การจริงจริง
เพื่อแลกสิ่ง	ทรัพย์ได้	มาให้เรา
เมื่อลูกเสร็จ	การศึกษา	วิชาเชี่ยวชาญ
แม่คนเดียว	ดีใจ	ใครจะทำ
เมื่อลูกหา	ทรัพย์ได้	ใจท่านเบา
คอยแต่เฝ้า	ปลุกฝัง	หวังได้ดี

เขียนโดย เทียนเด็ก ชินแส

วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:23 น. - แก้ไขล่าสุด วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2011 เวลา 16:52 น.

เมื่อลูกควร	ครองเรือน	ก็เตือนตัก
ให้รู้จัก	เลือกคู่	ที่คู่ศรี
แล้วจัดแจง	แต่งลูก	ให้ถูกที่
ถ้าทรัพย์มี	แม็ก้มอบ	ให้ครอบครอง
แต่ทรัพย์ใด	ไม่สำคัญ	เท่าเลือดเนื้อ
ที่สืบเชื้อ	มาเป็นตัว	ทั่วทั้งผอง
เป็นทุนเดิม	เริ่มแต่ง	แบ่งให้ครอง
นับเป็นของ	มีค่า	นำคำนึง
ถ้าทราบใด	กายและจิต	สถิตอยู่
ก็เหมือนชู	ชีพแม่	แผ่มาถึง
จะยืนเดิน	นอนนั่ง	ตั้งรำพึง
ปานดังหนึ่ง	นำทาน	นั้นมากอง
ถ้าลูกดี	ก็เป็นศรี	สง่าแม่
ถ้าลูกแย	แม็ก้แหลก	แยกไม่ไหว
ทั้งเนื้อตัว	ทั่วนับ	เป็นทรัพย์ใน
แม่ได้ให้	ลูกครอง	เป็นกองทุน
โอ้คุณแม่	แผ่ทั่ว	ในตัวลูก
แต่ลูกถูก	อวิชา	พาให้วุ่น
จึงมีวมา	เขลาอยู่	ไม่รู้คุณ
โปรดการุณ	ลูกด้วย	ช่วยอภัย
ตั้งแต่นี้	ลูกจะมี	สติมัน
ทุกคืนวัน	ลูกจะคิด	เอาจิตใส่
บูชาแม่	แต่สนิท	ไว้จิตใจ
จบประลัย	ชีพหนอ	ไม่ขอลืม
เวลานี้	ลูกมี	แต่น้ำตา
เวทนา	ตัวที่สุด	อย่างตูดค่อม
เป็นพยาน	การที่ถูก	ลูกนี้ลืม
ขอได้ยืม	หย่อนโทษ	โปรดลูกเทอญฯ